

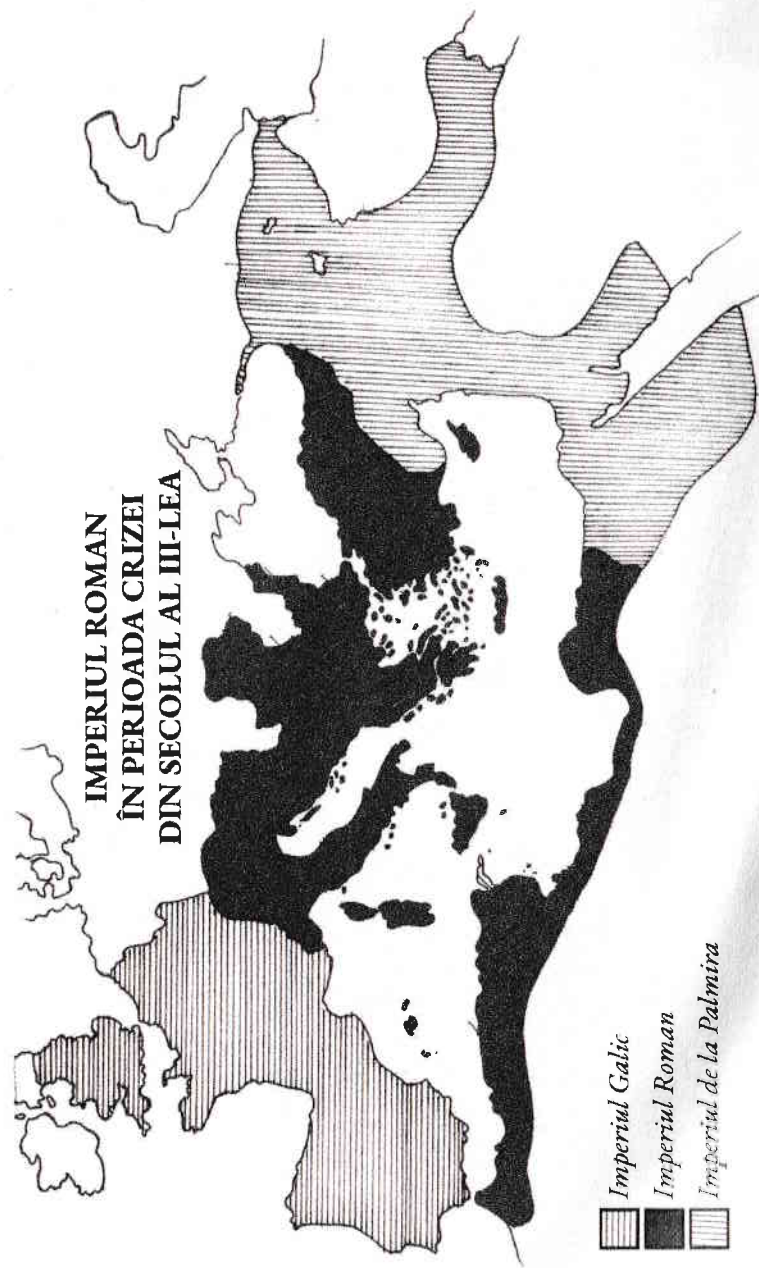
LBRIS

We know
books

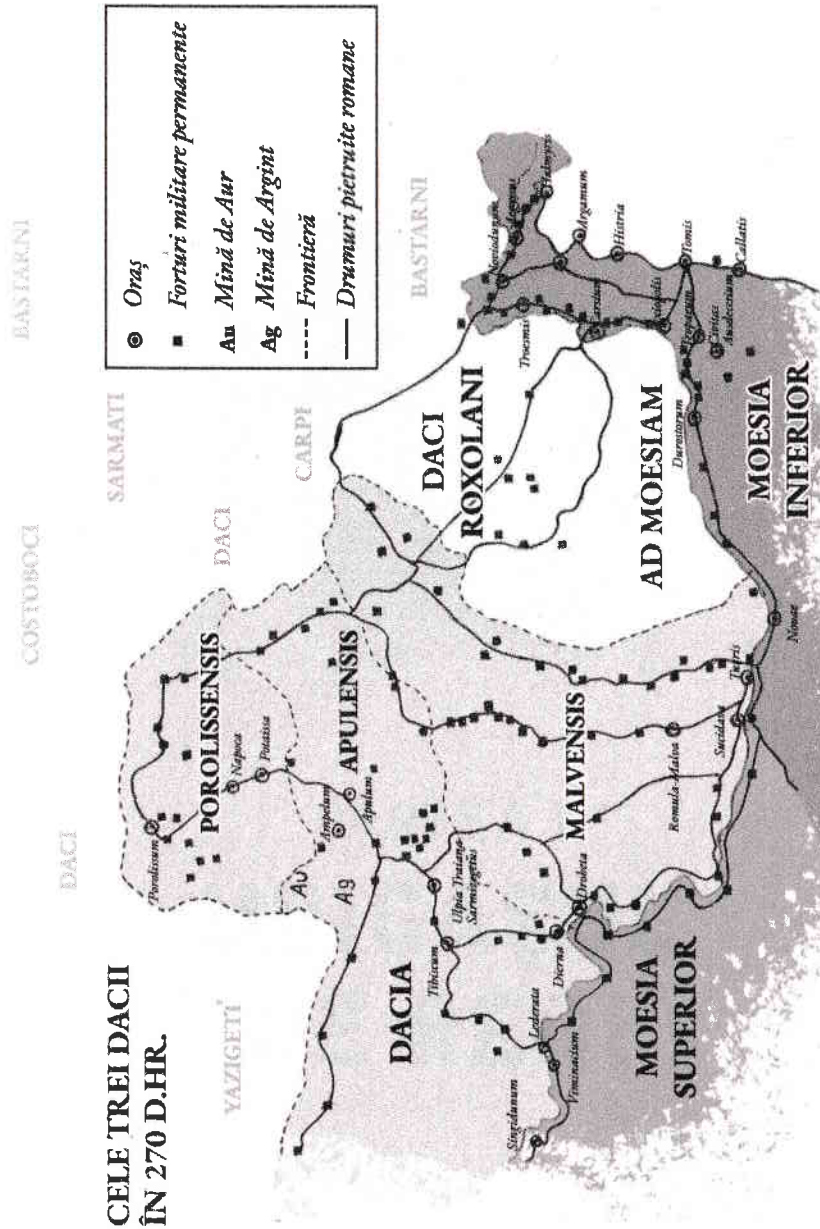
DANIEL ZĂRNESCU

BASTARDUL

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

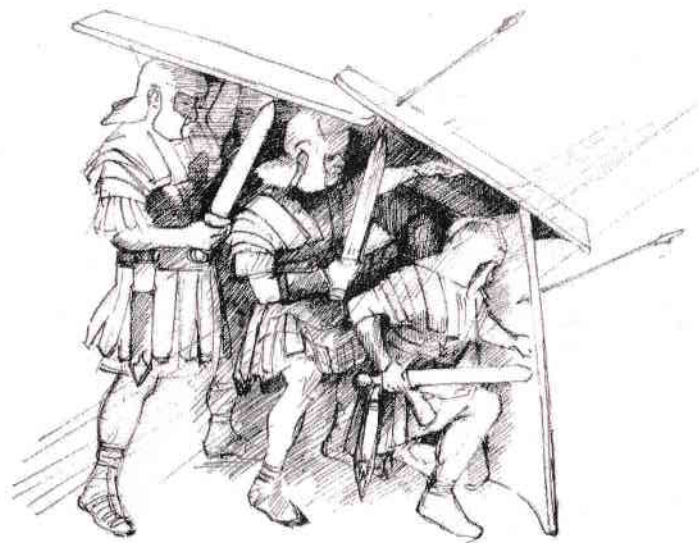

CELE TREI DACII ÎN 270 D.HR.

LIBRIS

We know
books

PARTEA I
**UCIGAȘUL
,
DE REGI**

UNU

*Dacia Malvensis,
anul 1023 Ab urbe condita*

Mâinile mele erau mânjite aproape până la cot de sângele lui Hades, calul care mă purtase mai bine de șase ani pe spatele lui. Își dădea sufletul, scoțând niște zgomote sinistre, ca de porc înjunghiat, și bătând aerul cu picioarele, încercând să se ridice. Avea ochii dați peste cap și probabil că își dădea seama că nu o să mai alerge în galop vreodată.

În primă fază, am avut nevoie de câteva secunde să îmi dau seama dacă sunt rănit, dar în afară de câteva vânățai și un țiuit groaznic în urechi, nu aveam nimic.

În spatele meu, tribul tervingilor se apropia, tăind pe oricine le stătea în cale. O încurcasem.

Am pus mâna pe gâtul calului, în timp ce am scos pumnalul.

“Este în regulă, Hades. Așa a fost să fie.”

Pentru o clipă s-a liniștit, auzindu-mi glasul. Am lipit fruntea de pielea lui udă, încercând să nu plâng. Timpul a stat în loc.

I-am tăiat jugulara, vena aia care pulsa în căutarea vieții care fugea de el. A tremurat scurt și a mai scos un sunet gălgâit, groaznic, care avea să îmi urmărească visele, probabil, ani de zile din acel moment.

“Ne vedem dincolo!” i-am spus, cu ochii în lacrimi.

Apoi m-am ridicat, căutând să înțeleg care este situația mea. Aveam de gând să trăiesc sau să mor, luând viața altcuiva decât a lui Hades cu mine. Undeva, în lateral, mai era o rămășiță din infanterie, câteva zeci de soldați care luptau dezorganizat, simțind că se apropie finalul.

Am încercat să ridic, cu greu, scutul unui soldat cu capul secționat, care zăcea lângă mine. Mâna lui rămăsese încheștată pe mânerul interior și nu avea de gând să se despartă nici chiar după moarte de el. I-am tăiat degetele cu pumnalul, am apucat scutul, l-am ridicat. Apoi am luat și un gladius de pe jos, o sabie romană. Am cântărit-o rapid, pentru că nu eram obișnuit cu ea. Și am tulit-o în fugă spre frații mei, care cedau pas cu pas.

Flavius, generalul legiunii, țipa la oamenii lui. Trecuse la munca de jos, își ținea și el scutul ridicat și dădea ordine în stânga și în dreapta.

“Soldaaați! În linie! Acum!” a urlat el. Mi-am pus umărul

în scut, am ridicat sabia și m-am înfipt lângă un roman care își ținea poziția. Din spate s-a auzit o voce groasă, de om obosit.

“Rezistaaați! Vin acum.”

Linia noastră a început să se formeze. Trei oameni. Cinci. Nouă. Începeam să arătăm a o unitate. Un val de săgeți a venit înspre noi, dar am pus genunchiul jos și am tras capul la cutie. N-a căzut niciun om în urma săgeților. De undeva de lângă mine, din linia deja formată, un soldat a ridicat un corn și a sunat din el. Zeci de soldați veneau în fugă spre noi. Era semnul de regrupare.

Un roman alerga în fața noastră, către noi, cu un picior rupt, trăgând disperat de scut, ca să intre în linie. În spatele lui, în galop, cu sabia ridicată, venea un terving. Și-a luat elan și a lovit cu sete în coiful fugarului. Au ieșit scânteii amestecate cu sânge. Soldatul a căzut în genunchi. După care tervingul a lovit calul cu călcâiele și l-a îndreptat către noi.

“Țineți liniaaaa!” am strigat.

Câteodată, când te afli în mijlocul bătăliei, mintea îți joacă feste și iei decizii necugetate. Deja linia noastră era formată din jumătate de centurie, ca număr, iar el — un singur călăreț cu calul lui. Și venea direct către noi. Către mine!

Am lăsat scutul jos.

“Soldat!” s-a auzit vocea disperată a lui Flavius, din spatele meu. “Ce faci? Scutul sus! Ține linia!”

Atunci m-a recunoscut, pentru că i-am simțit nervii până în spatele urechilor. Dacă ar fi fost lângă mine, m-ar